

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr E. T. v. d. Born, Helpman (Gr.); Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. van Dijk, Groningen; Dr K. Fernhout, Baarn; Drs D. J. Galle, Haarlem; Mevr. G. Gilhuis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; A. Janse, Biggekerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr J. v. d. Linden, Zeist; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Drs Joh. Luijkemaar Francken, Rotterdam; Mevr. J. M. Th. Luijkemaar Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnald, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Wanswerd; Dr J. Smelle, 's-Gravenhage; Drs H. Smilde, Groningen; Drs H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wollega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa.; Dr J. Thijls, Zwolle; Dr C. Veenhof, Haarlem; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wipda, 's-Gravenhage; Jan Zwart, Zaandam.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 101, Kampen.

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Drukkers-Uitgevers:
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 7.50 en voor Ned-Indië f 6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: De twee lijnen bij het bestrijden van de armoede. II. — Kerstmis 1936. — Uit de Schrift: Verhoord... gered. (Luk 1:13b). — Kerkelijk Leven: Kante en voorzichtigheid. Opzettelijke misleiding, en advocaten-slimheid. Naar aanleiding der artikelen van Dr Delleman. II. Onze Broeders in de graafschap Bentheim. — Even Parkeeren: Vol gas. — Pop. Wet. Schetsen: Jezus Christus, de zegelring aan des Vaders hand. — Geestelijke Adviezen: Kaartspelen. Verbreken van een verlovings. — Vakwetenschap en Practijk: Het sterilisatie-vraagstuk. III. — Zending en Evangelisatie: Waarom Zending? II. — Perschoorw. — Kerknieuws.

HOOFDARTIKEL

De twee lijnen bij het bestrijden van de armoede. II.

We zagen in ons vorig artikel, dat de diaconale arbeid allereerst is een arbeid des geloofs. Het geloof, dat de kerk in haar wezen de beginselen reeds draagt van de herschepping en dat de ontwikkeling der herschepping zich, wat betreft de hulp aan de behoeftigen in haar rijksten vorm openbaart in de diaconie.

Evenwel, we komen met ons geloof voor den eisch der toepassing. Want God heeft Zijn kerk geplaatst midden in het leven. We kunnen ons niet onttrekken aan de wereld, we hebben als kerk juist in die wereld te werken en op die wereld in te werken. En het mag niet andersom zijn dat de wereld op de kerk inwerkt. En dat is nu juist het gevaar van onzen tijd. Want God brengt ons uit het gemakkelijke leven dat we hadden in de jaren, die achter ons liggen. We zien ons geplaatst voor tal van moeilijkheden. De golven van het wereld-gebeuren slaan hoog op onze kusten en beuken onze dijken. De oevers wijken. Daarom vraagt God van ons meer dan ooit stand te houden. Maar standhouden vraagt allereerst dat we ons rekenschap geven waar we staan.

Nu is rekenschap geven van iets nog heel wat anders dan het maken van een rekensom. Als we gaan rekenen, dan zijn we verloren. Dan komen we tot de gevolgtrekking dat we zooveel noodig hebben en dat we maar zooveel bezitten. We moeten ons rekenschap ervan geven waar we staan als de oevers wijken.

Ik denk allereerst aan de grenzen tusschen den diaconalen steun en den werklozen-steun der Overheid.

De Overheid heeft langs den weg van de werklozen-verzekering de zorg voor den werkloze tot staatszorg gemaakt. Hier hebben we dus een grens, die we kunnen aanvaarden als opgekomen uit de sociale taak der Overheid. Maar die grens kunnen we niet absoluut zien. Daar is ook de zorg voor hen, die door langdurige werkloosheid buiten de verzekering vallen, de zorg ook voor de kleine neringdoenden, de zorg voor z.g.n. „nieuwe armen". Over deze verschillende categorieën is heel wat te doen geweest en nog te doen met betrekking tot de armenzorg. En telkens stellen deze categorieën voor de vraag welke begrenzing de diaconie moet, eigenlijk ook mag stellen. Wanneer men nu daarbij nog denkt aan al de familieleden, aan al degenen, wier levensbestaan afhankelijk is van behoeftigen uit die categorieën, ouders en andere verwanten, dan klemmt te meer de vraag, hoe we die verschillende groepen moeten beschouwen in relatie tot de diaconale verzorging.

Te moeilijker wordt de beantwoording, wanneer we eraan denken, hoe de behoeften van de gemeentelijke samenleving zwaarder worden, naarmate de inkomsten minder worden, sommige bronnen van volkswelvaart dreigen uit te drogen en het geld schaarsch wordt.

Kerstmis 1936.

Weer naakt d' adventstijd, HEER, en weer Uw heilig feest.
Dat éénmaal is geweest
Maar dat wij t'elken jaar gedachtenis gaan stichten.
Wil ons herdenken richten
In 't lood van 't Woord alleen, en drenk met Uwen Geest
Den geest, die schuchter vreest
In ziele-woon nu witte wijding nog t'ontvangen
Nu Satans woeste zangen
Des wereldd's kimmern rooden in den ruigen gloed
Van Uwer scheps'len bloed.
Staal dien verslagen geest, die zindert van verrukken.
Doch veel zich nêr wil bukken,
Bedroefd naar troost, daar 't strijden wordt zoo bitter bang:
Gij toeft zoo wonder lang
Sinds voor het eerst Ge deed de heem'len zingend scheuren
Bij 't goddelijk gebeuren
Dat naar den eeuw'gen Raad ontsloot d' Immanuël
Voor 't hunk'rend Israël.
Maak toch in 't wachten sterk, wil alle vrees ons rooven,
Doe stugger ons gelooven,
Zoo knielen wij straks nêr in diepe zielevreugd.
In U alleen verheugd,
Die, poover Kerstkind, eens op aarde werd geboren
In stal en stroo verloren,
Maar Die op wolken komt, als stijgt de nood op 't hoogst.
Om Uwen wereldooft!

JAN DE MARÉ.

Het is dan ook geen lichte zaak tegenover zooveel dat beklemmt, een oplossing te vinden van de groote moeilijkheden. Want nu begint, en dat is begrijpelijk, bij velen de gedachte post te vatten, dat de veranderde levensomstandigheden het ondoenlijk maken de oude diaconale praktijk te handhaven. Het zou nu heel bedenkelijk zijn, indien we gemakshalve gingen volstaan met eenvoudig de beginselen te blijven poneeren om dan de praktijk maar over te laten aan wat er van komt. Nog gemakkelijker is het de praktijk voorop te stellen en de beginselen in een pronkstal te zetten, zooals in een oud huis, met gebruik van nieuw huisraad, het oude alleen als waardevol bezit uit vroeger tijd wordt weggeborgen.

De diaken staat met zijn beginsel altijd midden in de praktijk. Midden in de praktijk, maar dan ook weer niet zoo dat we het beginsel zien als begrensd door de praktijk.

We moeten omgekeerd het beginsel nemen als inwerkend op de praktijk. Zoo is het b.v. ook met het Sabbathgebed.

We leven in een tijd, die door de toenemende inwerking van de techniek in al haar toepassingen, het al moeilijker maakt, de viering van den dag des Heeren zuiver te houden. Ik denk aan de middelen van vervoer, aan telefoon en radio.

Storend werkt dat alles in op de ware sfeer, waarin we den rustdag houden moeten. We kunnen dan ook maar alleen Gods gebod handhaven, wanneer we uitgaan van de gedachte, dat de liefde van Christus bij ons de begeerte moet wekken alle dingen Hem te onderwerpen. Die onderwerping geschiedt niet door het aanleggen van een band voor het uiterlijke leven; de innerlijke drang der levensgemeenschap met Christus moet voor de heiliging van den dag des Heeren van binnen uit ons handelen beheerschen. Daartoe dient het ook, dat we rekenschap ervan geven welke plaats ons beginsel ten opzichte van ons handelen inneemt. Want bedenken we wel, dat ons beginsel niet alleen, niet in de eerste plaats is een grondstelling, vanwaar uit we onze gedachten verder tot ontwikkeling brengen. Met ons beginsel nemen we stand in het geloof. Ons uitgangspunt is krachtens ons geloof: gehoorzaamheid. Geloofsgehoorzaamheid bepaalt ons handelen als een innerlijke noodwendigheid.

Zoo moet het ook bij de diaconale praktijk gaan. Voorop moet gaan de innerlijke noodwendigheid om Gods gebod, het gebod der liefde te volbrengen en daaruit moet worden geboren de begeerte om de nooden te lenigen. Daarom is ook te betreuren, dat ons formulier tot beves-